

OPIS ISTOTNYCH ZAGADNIENÍ
dla Komisji Egzaminacyjnej
do zadania z zakresu prawa administracyjnego
egzamin radcowski – 31 marca 2017 r.

Zdaniem zespołu do przygotowania zadań na egzamin radcowski, w przypadku zadania z prawa administracyjnego, celowe jest sporządzenie skargi kasacyjnej. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie dopuścił się naruszeń prawa, które dają podstawę do postawienia zarzutu naruszenia przepisów postępowania oraz zarzutu naruszenia przepisów prawa materialnego.

Przy rozwiązywaniu zadania zdający winien zwrócić uwagę na te z występujących w sprawie zagadnień, które pozwolą na wskazanie w skardze kasacyjnej określonych uchybień:

1. Wojewódzki Sąd Administracyjny dokonał błędnej wykładni art. 75 ust. 1 pkt 5 ustawy o kierujących pojazdami. Przepis ten nie wymaga ustalenia w toku postępowania, zmierzającego do skierowania osoby posiadającej prawo jazdy na badania lekarskie, jakie schorzenie powoduje, że istnieją uzasadnione i poważne zastrzeżenia co do stanu zdrowia tej osoby. Również omawiany przepis nie stanowi, aby przesłankę poważnych zastrzeżeń co do stanu zdrowia stanowiło zachowanie kierowcy w trakcie prowadzenia pojazdu. Z przepisów art. 75 ust. 1 pkt 5 i art. 99 ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy o kierujących pojazdami wynika, że podstawą do wydania decyzji jest istnienie uzasadnionych i poważnych zastrzeżeń co do stanu zdrowia kierującego pojazdem, nie jest natomiast wymagane ustalenie, czy w istocie rozpoznane zmiany w zakresie stanu zdrowia przesądzają o niezdolności do prowadzenia pojazdów. Stwierdzenie braku lub istnienia przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami należy bowiem do uprawnionego lekarza, który na podstawie badania lekarskiego wydaje odpowiednie przewidziane prawem orzeczenie (zob. wyrok NSA z dnia 3 grudnia 2015 r., I OSK 605/14). Sformułowanie „uzasadnione i poważne zastrzeżenia” zawarte w art. 75 ust. 1 pkt 5 ustawy z 2011 r. o kierujących pojazdami należy interpretować zgodnie z celem ustawy, którym jest zapewnienie maksymalnego bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Jedną z istotnych przesłanek bezpieczeństwa ruchu jest stan zdrowia kierowcy. Od dyspozycji zdrowotnej kierowcy w dużym stopniu zależy bowiem bezpieczeństwo ruchu, a niedomagania kierowcy w tym zakresie są czynnikiem wpływającym na zagrożenie jego bezpieczeństwa, jak i innych użytkowników dróg. Podstawą do wydania decyzji o skierowaniu na badania lekarskie jest wiarygodna informacja

o zastrzeżeniach, co do stanu zdrowia kierującego pojazdem, a nie ustalenie, czy w istocie rozpoznane zmiany w zakresie stanu zdrowia przesądzą o niezdolności do prowadzenia pojazdów (zob. wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 20 stycznia 2016 r. II SA/Go 854/15, Lex nr 1987525).

Decyzja o skierowaniu kierowcy na badania lekarskie ma na celu ochronę zdrowia i życia uczestników ruchu drogowego przed następstwami złego stanu zdrowia kierującego pojazdem, z tym, że skierowanie na badania samo w sobie nie przesądza w żadnym wypadku, że weryfikacja stanu zdrowia strony będzie negatywna, a w konsekwencji dojdzie do pozbawienia jej uprawnień do kierowania pojazdami. Skierowanie na badania lekarskie przeprowadzone w celu stwierdzenia istnienia lub braku przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami ma charakter prewencyjny.

W zadaniu uzasadnione i poważne zastrzeżenia dotyczą tego rodzaju aspektów stanu zdrowia strony, które mogą mieć wpływ na zdolność do bezpiecznego prowadzenia pojazdu.

2. Wojewódzki Sąd Administracyjny błędnie uznał, że organy administracji publicznej nie zebrały materiału dowodowego dotyczącego stanu zdrowia skarżącego i w konsekwencji nie ustaliły, aby istniały uzasadnione i poważne zastrzeżenia co do stanu zdrowia skarżącego. Błędnie wobec tego Sąd uznał, że doszło do naruszenia art. 7 i art. 77 § 1 k.p.a. W konsekwencji wadliwe jest wskazanie przez Sąd, że w sprawie występuje zagadnienie wstępne skutkujące koniecznością zawieszenia postępowania na podstawie art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a. Podstawą do wydania decyzji o skierowaniu na badania lekarskie jest już wiarygodna, a więc przynajmniej uprawdopodobniona, informacja o zastrzeżeniach co do stanu zdrowia, nie jest natomiast wymagane ustalenie, czy w istocie rozpoznane zmiany stanu zdrowia stanowią o niezdolności do prowadzenia pojazdów. Okoliczności ustalone przez organ muszą z dużym prawdopodobieństwem wskazywać, że w stosunku do kierującego mogą występować przeciwwskazania zdrowotne co do jego dalszego udziału w ruchu. WSA nie wykazał, aby załączona do wniosku Prokuratora opinia biegłych (poświadczony za zgodność z oryginałem odpis opinii sądowo-psychiatrycznej) nie stanowiła wiarygodnej informacji co do stanu zdrowia strony, na podstawie której organ zasadnie powziął istotne zastrzeżenia. Sąd nieprawidłowo wskazuje, że organy dysponowały kopią opinii biegłych.
3. W konsekwencji naruszenia przepisów postępowania WSA naruszył przepisy prawa materialnego poprzez brak akceptacji dla zastosowania art. 99 ust. 1 pkt 2 lit. b i art. 75 ust. 1 pkt 5 ustawy o kierujących pojazdami. Stwierdzenie braku lub istnienia

przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami należy do uprawnionego lekarza, który na podstawie badania lekarskiego wydaje stosowne orzeczenie. Przepis art. 75 ust. 1 pkt 5 ustawy o kierujących pojazdami ma zastosowanie niezależnie od ustalenia, czy powstanie zastrzeżeń nastąpiło w bezpośrednim związku z zachowaniem i sposobem prowadzenia pojazdu podczas wykonywania przez daną osobę uprawnioną zindywidualizowanej czynności faktycznego kierowania pojazdem, czy też uzyskane przez organ wiarygodne informacje, uprawdopodobniające pośrednio wątpliwości co do posiadania przez konkretnego kierowcę wymaganej do prowadzenia pojazdów sprawności, mają źródło w innych okolicznościach.

4. Skarga kasacyjna powinna zawierać elementy określone w art. 176 § 1 i 2 p.p.s.a.
5. Uwzględniając wyżej wskazane uchybienia zdający powinni oprzeć skargę kasacyjną na obu podstawach wskazanych w art. 174 p.p.s.a. Istnieją podstawy do zaskarżenia wyroku w całości i sformułowania następujących zarzutów:
 - naruszenia prawa materialnego, polegającego na błędnej wykładni przepisów prawa materialnego, tj. art. 75 ust. 1 pkt 5 ustawy o kierujących pojazdami (art. 174 pkt 1 p.p.s.a.) – zarzut naruszenia art. 145 § 1 pkt 1 lit. a p.p.s.a. w zw. z art. 75 ust. 1 pkt 5 ustawy o kierujących pojazdami;
 - naruszenia prawa materialnego polegającego na niezastosowaniu art. 75 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 99 ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy o kierujących pojazdami (art. 174 pkt 1 p.p.s.a.) – zarzut naruszenia art. 145 § 1 pkt 1 lit. a p.p.s.a. w zw. z art. 75 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 99 ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy o kierujących pojazdami;
 - naruszenia przepisów postępowania, które to uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 145 § 1 pkt 1 lit c p.p.s.a. w zw. z art. 7, art. 77 § 1 i art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a. (art. 174 pkt 2 p.p.s.a.).

Powyższe zarzuty dają podstawę do wnioskowania o uchylenie zaskarżonego wyroku i oddalenie skargi (art. 188 p.p.s.a.).

6. Dodatkowym walorem pracy będzie zwrócenie uwagi i postawienie zarzutu naruszenia art. 200 w zw. z art. 205 § 1 p.p.s.a. i § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193 z późn. zm.). Skarżący uiścił bowiem należny wpis od skargi w wysokości 200 zł, natomiast Sąd zasądził od SKO na jego rzecz zwrot kosztów postępowania w wysokości 300 zł. Z akt sprawy nie wynika, aby skarżący poza wpisem poniósł inne wydatki stanowiące koszty postępowania.